

ХАРАМИИ — 1

^тОдавна гората слана ^ослани,
Ей късна вечъ есень придоде;
Мъгливи, невесели дойдоха дни —
Я свивай байрака, войводо!

Низъ тъмни усои доволно е вечъ
Немили-недраги що бродимъ;
Полята ни родни сж мощне далечъ —
Времè е назадъ да си ходимъ.

Не ни проработи туй лято честъта,
Че лоша сме среща имали . . .
Пролетесъ ний бяхме най-силна четà,
А най сме малцина остали.

По тъмни усои, по голи скали
Мнозина куршума завари —
И рѣфатъ месата имъ хищни орли,
Я вълци, юнашки другари.

А дома за тяхъ е префрѣкнала вестъ . . .
Когато се тамо вестиме,
Тъжовните майки въ горката имъ честь
Самъ Богъ знае какъ ще тешиме.

^тОдавна вечъ техните бели власи
Е черна ^ечумбера обвила,
И люта тъга имъ сърцето коси . . .
Честъ майчина — честъ е немила.

Бащите ни въ тъмни ^{тъмници}зандани лежжтъ,
Кой знае какво сж те стали;
У турците роби, неволи търпжтъ
Жени и дечица ни мали.

^{А ний}Доволно катъ вълци ^{по}нощния мракъ
Немили, недраги ^{все}що бродимъ . . .
Войводо, я свивай ти кървавъ байракъ,
Времè е назадъ да си ходимъ!